

κία παγιδεύεται πρὸς πᾶν βῆμα αὐτοῦ· ποιεῖται ὅλη τῆς Κίρκης τὰ δηλητήρια φίλτρα· αὐτοὶ γίνεται τοῦ δόλου καὶ τῆς κενοδοξίας παρανάλωμα. Διὰ τοῦτο ὁ ἔκτραχηλισμὸς αὐξάνει ὀνημέραι, καὶ πολλοὶ τρέχουσι προτραπαδῆν εἰς τῆς χρωσωκοπίας τὸν κίνδυνον ἧτις ἐπιφέρει ἀναγκαιῶς· καὶ τοῦ ἡλικίου ἀνθρώπου τῆς ταπεινώσιν, κα' ὡς καὶ τὴν καταστραφῆ· βαθμηδὸν τῆς πολιτείας ὄλης.

Οἱ ἀξιοτέβαστοι οὗτοι τοῦ Τριποτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος θιασῶται, οἱ φιλοπονῶνται τῶν χωρίων κίτρινοι, διαπρέπουσι μάλιστα κατὰ τὴν θρησκευτικὴν εὐλάβειαν, ὡς ἔμολογούμενη ἄρχην πάντων τῶ ἀγαθῶν διανοημάτων καὶ ἔργων· ἀνηγωνίζουσι πάντοτε μετ' ἐπιστάτας καὶ εὐλαβῶς τὰ ἱερὰ βιβλία, συζητοῦσι μάλιστα πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ὡς θεολόγοι τὰ ἀνηγωνισκόμενα· διαφερόντως δὲ περίεξ τραπέζης καπιζόντες ἐναστρεφίζονται νὰ ἀναλώσι τὴν οὐδαν τῶν ἱεροκήρυκων. Ὑπάρχει πραγματεία τις θεολογικὴ εἰς 4 τόμους τετάρτου μεγέθους, τοὺς ὁποίους καὶ ὁ κοινὸς νόθος μοναχὸς ἤθελεν ἴσως ἰδεῖν περιφροσ ἀλλὰ οὐκ ἔβλεπε· ὁ δὲ ἄλλ' εἰς τῆς Ὀλλανδίας καὶ οἱ χωρικοὶ ἀπειθοῦσι νὰ ἀποκηρύξωσι τὸν θρησκῶν τοῦτον τῆς χριστιανικῆς ἑκδοξῆς· ἔθεν ἐξεδύθη ἐσχάτως εἰσοστη δευτέρην ἐκδοξῆν! Ἐκ τῆς το αὐτῆς δὲ φιλομαθείας γεννῶνται εὐκόλως ἀμφοιθητήεις τινες εἰς αἰρέσεις ἀπολήγουσαι ἄλλ' ἢ διακρορὰ τῶν δογματικῶν φρονημάτων δὲν τεράττει παντελῶς τὸ ἦθος φλεγματικῶν ἀνθρώπων, οὗτε τὴν μετὰ τῶν ὁμόνοιαν ὁπωσδήποτε ἐπηρεάζει.

Ὡς τυχλοὶ καὶ κατηρεῖς ἐκ φύσεως οἱ Ὀλλανδοὶ δὲν ἀγαπῶσι τὰ ἄσματα· ἐπειδὴ δὲν κινῶνται ἀπὸ τῆς ποικιλίας τῆς φύσεως, τὰ βρη, τὰ βουνῶ, τὰς κοιλιάδας καὶ τὰ ἐκτεταμένα δάτη, οὗτε ἀπὸ τῆν ἐν αὐτοῖς τῶν ὀδοντικῶν πτηνῶν ὀρχήστραν· ἀλλ' ἀκούουσι μόνον σχεδὸν τὰ βλαχῶμενα πρόβρια καὶ τὰς μυκωμένας βοῦς. Πόσον δὲ διαφέρουσι κατὰ τοιοτὸ οἱ γείτονές των Γερμανοὶ! Ποσάκις καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς ἐπαύσεις καὶ εἰς τῶν ξηνοδοχείων τὸν περίβουλον σὲ κατακλεῖει ἡ μελωδία τῶν αὐτοσῶν τούτων Ὀρρέων! Ὅποιαν ἦδὲν αἰσθάνεται τις ὡς μελὶ ὑμῆτιον ἐνσταζομένην· εἰς τὴν ψυχὴν του, οἷε αὐτεπάγγελτο· σχεδὸν μουσουργοὶ, ἀγύρται δὲ πολλὰκις κυκλοφόροι τῆς Βοημίας, καὶ τῆς Τριωλιῆς κινῶσι μηχανικῶς τὰς δακτύλους των εἰς τὴν κιθάραν καὶ εἰς τὴν σύμβακην· ὁποῖος δὲ γλυκυθυμίας ἐμφοροῦμεθα καὶ εἰς ἀνέκφραστον μάλιστα περιπέτομεν ἐκστασιν, ὅταν περὶ λύχνων ἀράς, ἢ μᾶλλον ἐν μέσῳ ἀτροφειγῶδους, ἢ παντελήνου νυκτὸς εἰς πορφυράκιττην τόπον. ὦ· ἡ Νεάπολις, ἢ ὡς τὰ τερπνὰ τοῦ Θρακιικοῦ βωσπόρου Ἠλύσια ἀντιχῆ παντοχόθεν τὸ περιέρχον ἀπὸ τῆς ἀρμονίας τῆς ὀργανικῆς συμφορῆς! Ἄλλ' οἱ φθόγγοι καὶ οἱ στρωραὶ τῆς λυγρῆς φωνῆς κινῶσιν ἴσως πολὺ πλείοτε τὸ νευρικὸν σύστημα· οὗτοι εἰς αὐτὴν μόνον ἐδόθη νὰ ἐκφράξῃ τὰ ζωηρότατα αἰσθήματα τῆς καρδίας· ἔθεν ἐνθουσιῶμεν ἀκούοντες τὸ ἔδωρον καλλικειλάδου τινὸς γυναικὸς μέλη. Πολλὰκις κατ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις μουσικῶδους τις δύναμις ἔχει· καὶ φέρει τὸν ἄνθρωπον, ἢ δὲ ψυχὴ ἀνερχομένη ὡς ἐκ τοῦ ἄδου ἢ Ἐβρυδικῆ ἐπικαθῆται ἑρόπον τινὰ εἰς τὸ χαίτη καὶ μένομεν μετ' ἁἰνον στόμα. Διὰ μιὰ, δὲ τότε

ἀναπολοῦμεν ὅ, τί ποτε ἀναλόγως μᾶς ἔβλεξεν οἶον τὸ εὐλαλον τῶν ἀηδῶνων, ἢ ἄλλων πτηνῶν τερεΐσμα, τὸ ὁποῖον ἡκούομεν διαβαίνοντες ἔωθεν δρυμῶδῃ δρόμον, ἢ καθήμενοι εἰς τὰς ὄχθας κελερώζοντος ποταμοῦ· παριστάνεται δὲ συγγένως εἰς ἡμᾶς καὶ ὄλη τῶν ἄλλων πραγμάτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἢ σκηνῆ ὄλη. ἡ ἀθωότης τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας, καὶ οἱ ἀπολαύσεις τῆς νεότητος, καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι, τοὺς ὁποῖους ἤδη διὰ παντὸς κλαίμεν καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν αἱ διαφοροί θέσεις, τὰς ὁποίας δὲν θέλομεν ἰδεῖν πλέον.

Ἀλλὰ τοῦ μέλους ἡ σείρη κατακλεῖ ὁμοίως τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τὸ δάτη καὶ εἰς τὰς φάραγγας καὶ εἰς τὰ βουν, καθὼς καὶ εἰς τὰ χρυσόπατα τῶν ἀνακτόρων ὡδεῖα· ἔθεν τὸ Ῥανδιθῆς, ἔθνικὸς τῆς Ἑλβετίας νόμος (σκοπὸς) ὑπερφυραίνει εἰς τὰς Ἄλπεις αἱ τοὺς ἐξόχους μουσικοῦς, τὰ δὲ τῆς Σκωτίας εἰδύλλια ἐμπνέουσι γλυκυτάτην μελαγχολίαν εἰς τὸν ἀκούοντα. Εἰς δὲ περιελθὼν τὴν τερπνοτάτην Ἰταλίαν δὲν ἐνθυμείται μετ' ἀγαλλιᾶσεως καὶ τῶν πορθημένων αὐτῶν τῆς Βενετίας τὰ χαριέστατα μελωδῶματα, Ὅποιος ἔρως μετὰ τῶν ἡχῶν τῆς φωνῆς καὶ τῆς κινήσεως τῶν κοπιῶν! ὁποῖα δὲ ἀρέσεια εἰς αὐτὰ, ὥστε καὶ οἱ τεχνίται ἠξίωσαν νὰ τὰ παρεισάξωσιν εἰς τὰ μελοδράματα *Ami la matinée est belle* καὶ *o pescator de l'onda fidelina* κτλ. Οὐδέμια ἄλλη αἰσθησις δεβαίως προωρίσθη παρὰ τοῦ δεικνυομένου νὰ κυριεύσῃ τοσοῦτον τοῦ ἀνθρώπου τὴν φύσιν· οὐδεμία διεγείρει ἐκ βίθους τόσας ἐντυπώσεις, οὔτε ἐμπνέει γενναιοτέρας καὶ φιλανθρωποτέρας ἰδέας. Αὐτὴ μόνη ἀποδεικνύει ἐναργῶς τὴν ὑπεροχὴν τῶν διανοητικῶν τέρψεων. Διὰ τοῦτο τὰ ἄσματα καταβουκαλιζοῦσι τὴν νηπιότητα εἰσπερομένην εἰς τὸν κλαυθμῶνα τοῦ βίου, ἢ ψαλμῶδια παραπέμπει ὡς εὐδὲς θυμίαμα τὰς δεήσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν θεόν, ἢ εὐρυθυμίας μουσικῆ ἀκουφίζει τοῦ στρατιώτου τοῦ κόπους, ἢ ἐξάπτει ὡς θούριον ἄσμα τὴν φιλόμαχον ἀνδρίαν του, ὁ αὐλὸς εὐφραίνει καὶ τὸν ποιμένα καὶ τὰ ποίμνια, καθὼς καὶ οἱ ἵπποι χρεματίζουσι καὶ φρούττουσιν ἀκούοντες τὴν σάλπιγγα.

Ζηλωτοὶ ὅσοι αἰσθάνονται τὴν παγκόσμιον ταύτην γλῶσσαν! πολλοὶ δὲ πλέον μακάριτοι ὅσοι μάλιστα καὶ τὴν λαλοῦσι!

Καὶ εἰς τὰς πανηγύρεις (κερμῆς), τὰς κοινὰς ταύτας ἐορτὰς τοῦ λαοῦ, ὁ Ὀλλανδὸς περιφέρεται μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του ἀπὸ ἐργαστηρίου εἰς ἐργαστηρίον ἄρωνος καὶ καπιζῶν μόνον· ὅταν δὲ θέλῃ νὰ εὐθυμῆσῃ περισσότερον, ἀρκεῖ νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ καπηλεῖον. Εὐτυχῆς ἂν κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν δὲν λησμονήσῃ ὅτι ὅταν ὁ οἶνος ἐμβάινῃ εἰς τὸν στόμαχον, ὁ νοὺς μεταβαίνει εἰς τὸν ἀγκῶν (1) Εὐτυχῆς προσέει καὶ ἡ θεράπεινα, ἧτις ἔχει ἐξάδελφόν τινα, ἢ μνηστῆρα, ὅστις νὰ τὴν περιφέρῃ εἰς τὸ θεάματα τῆς πανηγύρεως καὶ νὰ φάγῃ ἔπειτα τὸ ροσπίφ. Ἐπειδὴ ἂν ἡ τύχη τὴν ἐστέρησα ἀγαθοῦ τοιοῦτου, ἀναγκάζεται νὰ ἀγοράσῃ τὸν συνοδίτην (καβαλιέρον) ὁ ὁποῖος ὅταν ἔχῃ εὐεῖδες ὁπωσῶν πρόσωπον, φέρῃ δὲ καὶ περόνην χρυσὴν εἰς τὸ

(1) Παραομία Ὀλλανδικῆ.